

Prohlášení o standardech profesionálního chování (aktualizováno 2019)

4. Plagiátorství

Slovo *plagiátorství* pochází z latinských kořenů: *plagiarius*, únosce, a *plagiare*, ukrást. **Vyvlastnění díla jiného autora a jeho vydávání za vlastní představuje plagiátorství a je vážným porušením vědecké etiky.** Výrazně podkopává důvěryhodnost plagiátora a může nenapravitelně poškodit kariéru historika.

Kromě újmy, kterou plagiátorství způsobuje úsilí o hledání pravdy, se také může jednat o trestný čin porušování literárních práv původního autora a práv vlastníka autorských práv. Proto může mít odhalení za následek nejen sankce (jako je vyřazení z postgraduálního programu, odmítnutí povýšení nebo ukončení zaměstnání), ale rovněž právní kroky. V praxi se případy plagiátorství mezi vědci jen zřídka dostanou k soudu, částečně proto, že právní koncepty, jako je porušení autorských práv, jsou užší než etické standardy, které řídí profesionální chování. **Skutečným trestem za plagiátorství je odpor ze strany komunity učenců.**

Plagiátorství zahrnuje rafinovanější zneužívání než prosté vyvlastnění přesného textu jiného autora bez uvedení zdroje. Plagiátorství může zahrnovat rovněž omezené výpůjčky – bez dostatečné atribuce – výrazných a významných výzkumných zjištění nebo interpretací jiné osoby. Historické znalosti jsou samozřejmě kumulativní, a tak v některých kontextech – jako jsou učebnice, encyklopedické články, široké syntézy a některé formy veřejných prezentací – forma atribuce a přípustný rozsah závislosti na předchozích výzkumech, citace a dalších formy atribuce jsou odlišné od toho, co se očekává v omezenějších monografiích. Protože jsou znalosti šířeny široké veřejnosti, ztrácejí část své osobní reference. Co je čí vlastnictví, se stává méně výrazné.

Avšak i v učebnicích by historik měl ocenit zdroje nedávných nebo výrazných nálezů a interpretací, které dosud nejsou součástí obecného povědomí v oboru. Obdobně, zatímco některé formy historické práce nejsou vhodné k výslovné atribuci (např. filmy a výstavy), mělo by být vynaloženo veškeré úsilí přiřknout zásluhy výzkumu, který je zdrojem takové práce. Plagiátorství má proto mnoho podob. Nejzjevnějším zneužitím je použití cizích formulací bez uvozovek a citace. K rafinovanějším zneužitím patří přivlastňování konceptů, dat nebo poznámek, které jsou všechny zamaskovány v nově vytvořených větách, nebo odkaz na vypůjčenou práci v počáteční poznámce a poté rozsáhlé další použití bez následné atribuce. Přebírání odkazů na nezkoumané primární zdroje ze sekundárního díla, aniž by byla tato práce citována, je obdobně nevhodné. Všechny tyto taktiky odrážejí zavrženíhodnou lhostejnost k práci ostatních.

Bez ohledu na kontext, **nejlepší odbornou praxí, jak se vyhnout obvinění z plagiátorství, je vždy jasné, důkladné a velkorysé uznávání intelektuálních závazků k ostatním.**

Všichni, kdo jsou součástí komunity badatelů, ať už amatéři nebo profesionálové, studenti nebo zavedení historici, mají povinnost postavit se proti podvodům. Tato povinnost má obzvláště význam pro vyučující absolventských seminářů. Mají kritickou úlohu při utváření vnímání vědecké etiky mladým historikem. Proto je nedílnou součástí práce vyučujících absolventů hledat příležitosti k tomu, aby seminář zahrnoval i lekce vědecké integrity. Po ukončení postgraduálního studia bude každý historik závislý především na vlastní ostražitě sebekritice. Během našich životů nemůže nikdo z nás přestat zpochybňovat nároky na originalitu, které naše práce přináší, a určitý druh ocenění, které poskytujeme ostatním.

První obrannou linií proti plagiátorství je utváření pracovních návyků, které chrání učence před plagiátorstvím. Běžná obrana plagiátora – že se nechal zmást spěšně porízenými a nedokonalými poznámkami – je věrohodná pouze v kontextu širší tolerance nevalné práce. Základní pravidlo dobrého pořizování poznámek vyžaduje, aby každý výzkumník úzce rozlišoval mezi přesnou citací a parafrází.

Druhá linie obrany proti plagiátorství je organizovaná a represivní. Každá instituce, která zahrnuje nebo zastupuje soubor učenců, je povinna přijmout postupy určené k objasnění a dodržování jejich etických standardů. Každá instituce, která zaměstnává historiky, nese obzvláště kritickou

odpovědnost za udržování integrity a reputace svých zaměstnanců. Platí to pro státní úřady, korporace, vydavatelské firmy a organizace veřejné správy, jako jsou muzea a knihovny, a rovněž pro vzdělávací instituce. Očekává se, že právě instituce, která je zaměstnává, bude vyšetřovat obvinění z plagiátorství neprodleně a nestranně a v případě, že nebudou obvinění vyvrácena, uplatní odpovídající sankce. Sankce za vědecké pochybení by se měly lišit v závislosti na závažnosti přečinu a vždy by se měla uplatňovat pravidla řádného procesu. Závažná a trvající pochybení mohou odůvodnit zveřejnění případu nebo dokonce ukončení kariéry; některé ojedinělé nedostatky mohou vyžadovat formální pokárání.

Všichni historici sdílejí odpovědnost za obranu vysokých standardů intelektuální integrity. Při hodnocení rukopisů pro publikaci, korektury knih nebo hodnocení kolegů z hlediska umístění, propagace a zásluh musí učenci vyhodnocovat poctivost a spolehlivost, se kterou historik používá primární a sekundární zdrojové materiály. Práce učenců vzkvétá v atmosféře otevřenosti a upřímnosti, která by měla zahrnovat kontrolu a veřejnou diskuzi o akademickém podvodu.

4. Plagiarism

The word *plagiarism* derives from Latin roots: *plagiarius*, an abductor, and *plagiare*, to steal. **The expropriation of another author's work, and the presentation of it as one's own, constitutes plagiarism and is a serious violation of the ethics of scholarship.** It seriously undermines the credibility of the plagiarist, and can do irreparable harm to a historian's career.

In addition to the harm that plagiarism does to the pursuit of truth, it can also be an offense against the literary rights of the original author and the property rights of the copyright owner. Detection can therefore result not only in sanctions (such as dismissal from a graduate program, denial of promotion, or termination of employment) but in legal action as well. As a practical matter, plagiarism between scholars rarely goes to court, in part because legal concepts, such as infringement of copyright, are narrower than ethical standards that guide professional conduct. **The real penalty for plagiarism is the abhorrence of the community of scholars.**

Plagiarism includes more subtle abuses than simply expropriating the exact wording of another author without attribution. Plagiarism can also include the limited borrowing, without sufficient attribution, of another person's distinctive and significant research findings or interpretations. Of course, historical knowledge is cumulative, and thus in some contexts—such as textbooks, encyclopedia articles, broad syntheses, and certain forms of public presentation—the form of attribution, and the permissible extent of dependence on prior scholarship, citation, and other forms of attribution will differ from what is expected in more limited monographs. As knowledge is disseminated to a wide public, it loses some of its personal reference. What belongs to whom becomes less distinct. But even in textbooks a historian should acknowledge the sources of recent or distinctive findings and interpretations, those not yet a part of the common understanding of the profession. Similarly, while some forms of historical work do not lend themselves to explicit attribution (e.g., films and exhibitions), every effort should be made to give due credit to scholarship informing such work.

Plagiarism, then, takes many forms. The clearest abuse is the use of another's language without quotation marks and citation. More subtle abuses include the appropriation of concepts, data, or notes all disguised in newly crafted sentences, or reference to a borrowed work in an early note and then extensive further use without subsequent attribution. Borrowing unexamined primary source references from a secondary work without citing that work is likewise inappropriate. All such tactics reflect an unworthy disregard for the contributions of others.

No matter what the context, **the best professional practice for avoiding a charge of plagiarism is always to be explicit, thorough, and generous in acknowledging one's intellectual debts.**

All who participate in the community of inquiry, as amateurs or as professionals, as students or as established historians, have an obligation to oppose deception. This obligation bears with special weight on teachers of graduate seminars. They are critical in shaping a young historian's perception of the ethics of scholarship. It is therefore incumbent on graduate teachers to seek opportunities for making the seminar also a workshop in scholarly integrity. After leaving graduate school, every historian will have to depend primarily on vigilant self-criticism.

Throughout our lives none of us can cease to question the claims to originality that our work makes and the sort of credit it grants to others.

The first line of defense against plagiarism is the formation of work habits that protect a scholar from plagiarism. The plagiarist's standard defense—that he or she was misled by hastily taken and imperfect notes—is plausible only in the context of a wider tolerance of shoddy work. A basic rule of good note-taking requires every researcher to distinguish scrupulously between exact quotation and paraphrase.

The second line of defense against plagiarism is organized and punitive. Every institution that includes or represents a body of scholars has an obligation to establish procedures designed to

clarify and uphold their ethical standards. Every institution that employs historians bears an especially critical responsibility to maintain the integrity and reputation of its staff. This applies to government agencies, corporations, publishing firms, and public service organizations such as museums and libraries, as surely as it does to educational facilities. Usually, it is the employing institution that is expected to investigate charges of plagiarism promptly and impartially and to invoke appropriate sanctions when the charges are sustained. Penalties for scholarly misconduct should vary according to the seriousness of the offense, and the protections of due process should always apply. A persistent pattern of deception may justify public disclosure or even termination of a career; some scattered misappropriations may warrant a formal reprimand.

All historians share responsibility for defending high standards of intellectual integrity. When appraising manuscripts for publication, reviewing books, or evaluating peers for placement, promotion, and tenure, scholars must evaluate the honesty and reliability with which the historian uses primary and secondary source materials. Scholarship flourishes in an atmosphere of openness and candor, which should include the scrutiny and public discussion of academic deception.

Tlumočnická doložka

Jako tlumočnick z jazyka anglického
jmenovaný rozhodnutím Krajského soudu v Plzni
ze dne 5.11.1998, č.j. Spr. 1632/98, stvrzuji,
že překlad souhlasí s textem připojené listiny.
Tlumočnický úkon je zapsán v deníku
pod pořadovým číslem: 6547

22.4.2020

Mgr. Lucie Zapletalová
soudní tlumočnick anglického jazyka
Černá růže, Na Příkopě 12, Praha 1
Tel: 602 265 187
servis@grabmuller.cz

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

